

Nr 100.

Av herr **Sundberg**, om pension åt f. d. lokmästaren vid Varberg—
Ätrons järnväg A. Larsson.

Varberg—Ätrons järnvägsaktiebolag inropades av riksgäldskontoret å exekutiv auktion den 18 april 1932, från vilken dag bolaget övergick i statens ägo. Från och med den 1 juli samma år utarrenderades järnvägen till ett för ändamålet bildat bolag, benämnt Varberg—Kinnareds trafikaktiebolag, vilket bolag trafikerade linjen Varberg—Ätran intill den 1 december 1936 då linjen införlivades med statens järnvägar.

I samband med överlämnandet av järnvägen till arrendebolaget kunde lokmästaren vid Varberg—Ätrons järnväg, Anton Larsson, icke beredas fortsatt anställning vid järnvägen. Upprepade försök från riksgäldskontorets sida att bereda Larsson annan lämplig anställning ledde icke till något resultat, närmast med hänsyn till Larssons hälsotillstånd.

Efter framställning därom av riksgäldskontoret och på förslag av Kungl. Maj:t (prop. 249/1934) beslöt riksdagen bemyndiga riksgäldskontoret att bestrida för Larssons delaktighet i enskilda järnvägarnas pensionskassa stadgade avgifter till kassan, intill dess rätt till pension från kassan tillkomme Larsson. Den 1 juli 1938 erhöll Larsson pension från kassan på grund av försvagad hälsa.

Fråga har sedermera uppstått, huruvida icke Larsson bort komma i åtnjutande av dyrtidshjälp på pensionen jämlikt Kungl. Maj:ts kungörelse nr 648 den 28 juni 1941. Någon självklar rätt till sådan dyrtidshjälp åt Larsson torde näppeligen kunna grundas på ordalydelsen i den återopade kungörelsen. Däremot torde starka billighetsskäl tala för att Larsson icke ställes utanför denna rätt.

Ehuru Larsson uppbär pension från enskilda järnvägarnas pensionskassa först från en tidpunkt efter det Varberg—Ätrons järnväg införlivades med statens järnvägar, torde Larsson fördenskull i nu förevarande hänseende icke böra ställas utanför gruppen av äldre pensionärer vid de statsövertagna banorna, vilka äga uppbära dyrtidshjälp på från pensionskassan utgående pensioner. Larsson torde i vart fall och principiellt sett vara hänförlig till de befattningshavare, vilka i samband med en privatbanas övergång i statens ägo få sin pensionsrätt bevarad genom att staten ikläder sig betalningsplikten i fråga om delägarens avgifter till pensionskassan intill pensionsfallet, vid vilket förhållande dyrtidshjälp likaledes utgår på pensionen.

Vidare må framhållas, att det synes främst vara den omständigheten att Varberg—Ätrons järnväg inlöstes av staten vid järnvägens försäljning å exekutiv auktion, som berövat Larsson möjligheten och rätten att få sina in-

tressen bevakade på samma betryggande sätt i samband med järnvägens övertagande av staten, som stått öppen för befattningshavare vid de privatbanor, vilka i annan ordning eller genom köpeavtal övergått i statens ägo. Vid sådant förhållande är det än mera uppenbart att Larsson icke bör i fråga om rätten till dyrtidshjälp på pensionen komma i en för honom ogynnsam undantagsställning.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta tillerkänna f. d. lokmästaren vid Varberg—Ätrons järnväg Anton Larsson rätt att jämlikt Kungl. Maj:ts kungörelse nr 648 den 28 juni 1941 samt efterföljande kungörelser i samma ämne uppbära dyrtidshjälp å till honom från enskilda järnvägarnas pensionskassa utgående pension.

Stockholm den 18 januari 1947.

Abel Sundberg.